

[Poul Møller.]

man tog væsentlige forbehold over for udgiftspolitikken. Man sagde, at man måtte forbeholde sig de udgiftsstigninger, der skyldtes øgede lønomkostninger ud over den dyrtidsportion, som blev sat af til julipristallet. Prisstigninger måtte man forbeholde sig, og at anlægsarbejder blev dyrere som følge af byggeomkostningernes udvikling. Alle disse risici var til stede. Brændt barn skyer ilden.

8.540 mill. kr. var det udgiftsstop, som vi krævede og fik aftale om i 1962-63 ved omsforliget. Da finansåret var udløbet, var udgifterne ikke 8.540 mill. kr. eller mindre, men de var 9.114 mill. kr. Udgiftsstoppet havde ikke holdt. Nu, 3 år efter, skulle vi forpligte os til et udgiftsbeløb i 1965-66 på 14.617 mill. kr. og i 1966-67 på 16.465 mill. kr. Den udgiftsstigning, der har fundet sted, fra 1962-63 til 1966-67, var altså stort set lige så stor som den, der har fundet sted fra arilds tid og frem til 1962. I løbet af 4 år havde man løbet op alt det, som var sket i den historiske udvikling fra Danmarks samling og frem til 1962-63.

Den højtærede finansminister har jo ikke i praksis vist, at man kunne forvente, at han kunne holde igen her, og sikkerhed kunne ikke opnås ved direkte besparelser, ligesom man ikke kunne opnå sikkerhed ved at påtage sig en virkelig beskæring af udgifterne inden 1966-67, hvor prisen skulle betales. Vi pegede på lånepolitikken, at vi kom væk fra statslån til erhvervslivet. Vi pegede på den administrative reform, på refusionsordningerne, at vi her kunne gennemføre noget i løbet af det år, der var til rådighed. Og vi var alle sammen overbevist om, at man ved administrative besparelser i selve administrationen og ved rationalisering måtte kunne nå noget.

Jeg har her omtalt de hængsler, som for vort vedkommende var så usolide, at vi ikke turde forpligte os over for regeringen. Vi manglede tillid til holdbarheden. Nu må vi selvfølgelig selv i forbindelse med merværdiafgiftsforslaget fremsætte vore tanker om opsparingsfremmende foranstaltninger og om en skattereform. Det er helt klart. Så må tinget have det til forhandling på ganske normal måde. Vi har efter vor opfattelse et meget dårligt klima for opsparing, med en negativ for de mennesker,

der køber obligationer. Så længe det er tilfældet, kan vi ikke vente, at opsparingen vil stige væsentligt, og at vi derved kan skabe balance i vor økonomi.

Vi har vist, at vi vil løse boligproblemerne, huslejeproblemerne, ved en saglig forhandling i det udvalg, der var nedsat. Noget sådant lykkedes. Men vi har ikke under forhandlingerne ønsket at være garant for en regering, vi mangler tillid til, en regering, som punkt for punkt har vist usikkerhed, manglende evne til at vurdere den økonomiske lovgivning og den økonomiske fremtid. Vi har derfor ingen vilje til at deltage i et forlig, vi ikke troede på, og hvor risikoen for at blive sorteper alene var vor. Derfor må regeringen i dag nøjes med at få støtte fra dem, der stoler på den, fra dem, der skabte den. Den regering, der blev skabt med støtte af det radikale venstre og socialistisk folkeparti, som lod sig danne på dette grundlag, må også hente sin støtte på dette grundlag, og derfor kan jeg anbefale de ærede medlemmer at stemme for det af det ærede medlem hr. Henry Christensen og mig fremsatte forslag til dagsorden.

Baunsgaard: Når parter, der igennem uger har siddet og forhandlet om at opnå et resultat, ikke kommer tilbage med et resultat, men med en stor uenighed, plejer det som regel at være udtryk for, enten at man ikke er nået til enighed om, hvad det var for en opgave, man skulle løse, eller at man ikke er nået til enighed om omfanget af denne opgave, eller endelig at man har været uenig med hensyn til de midler, der skulle anvendes for at løse denne opgave.

Ingen af disse normalt dækkende forklaringer gælder i denne situation. Igennem det udvalgsarbejde, der har været udført, er alle partier, så vidt jeg har kunnet bedømme det, nået til en erkendelse af, hvad det var for en opgave, der forelå, nemlig den at genskabe balancen i dansk økonomi. Det har på intet tidspunkt været anfægtet, at man også havde kendskab til omfanget af denne opgave, efterhånden som man i udvalgsarbejdet nåede til den endelige opstilling. Der kan heller ikke have været tale om uenighed vedrørende valget af midler, al den stund de, der nu kritiserer